

Arrest

nr. 57 909 van 15 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. BOURGEOIS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Macedonisch staatsburger te zijn, van Albanese origine en afkomstig uit het dorp Hotel, gemeente Lipkovo.

Een aantal jaar geleden leerde u uw huidige partner Z.(...) R.(...) (O.V. 6.695.344) kennen in uw geboortedorp Hotel, waar hij werkte. Aanvankelijk begonnen jullie in het geheim een relatie. Toen uw ouders na een jaar de relatie ontdekten, begonnen ze u te slaan. Toen uw vader besloot dat u zich moest verloveren met iemand anders, trok u bij uw partner in zijn dorp Matejce (gemeente Lipkovo) in. Sindsdien bedreigden uw vader en andere leden van uw familie jullie telefonisch. De dorpsoudsten van het dorp Matejce gingen verschillende keren naar uw familie, maar uw familie wilde zich niet verzoenen. Het dorp Matejce lag niet ver van uw geboortedorp Hotel en daarom doken jullie regelmatig bij familieleden van uw partner in Matejce onder. Omdat jullie steeds op de vlucht waren, werd uw dochter te vroeg geboren. Uw partner deed naar aanleiding van de dreigtelefoons een beroep op de politie,

maar, omdat de bedreigingen bleven voortduren, ondernam de politie volgens u niets. Naar aanleiding van deze bedreigingen door uw familie besloten jullie om Macedonië te verlaten. Op 25 september 2010 reisde u samen met uw partner en minderjarige dochter op legale wijze vanuit Kumanovo naar België, waar u op 28 september 2010 een asielaanvraag indiende.

U bent in het bezit van uw internationaal reispaspoort, uitgereikt op 20 juni 2007 te Kumanovo; het internationaal reispaspoort van uw minderjarige dochter A.(...) M.(...), uitgereikt op 12 augustus 2010 te Kumanovo; uw Macedonische geboorteakte, uitgereikt op 14 september 2010 te Kumanovo; en de Macedonische geboorteakte van uw dochter, uitgereikt op 15 september 2010 te Skopje.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw partner Z.(...) R.(...) (O.V. 6.695.344). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De beslissing van uw partner werd als volgt gemotiveerd:

[...]

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw paspoort en uw geboorteakte, alsook het paspoort en de geboorteakte van uw dochter, staven enkel jullie identiteit en nationaliteit, die door mij niet worden betwist, en kunnen derhalve de bovenstaande beslissing niet ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, R. Z.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 57 908 van 15 maart 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van R. Z. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.5. De Raad wijst er op dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vermelde redenen, te weten zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging.

Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter, voldoende ernstig zijn ofwel omdat ze een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat ze de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten.

In casu vreest verzoeker vergeldingsacties door de ouders van zijn gezellin omdat die zich niet kunnen verzoenen met hun relatie. Als dusdanig beroept verzoeker zich duidelijk op problemen van louter interpersoonlijke/interfamiliale en gemeenrechtelijke aard, waarbij de aangehaalde bedreigingen geen verband houden met één of meer van de voornoemde criteria.

Daar waar verzoeker een theoretische uiteenzetting weergeeft over de "vluchtelingendefinitie" zoals bepaald in artikel 1 van het Verdrag van Genève, evenals het begrip "sociale groep" zoals omschreven door UNHCR, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee de vaststelling dat de door hem aangehaalde problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, geenszins in een ander daglicht stelt.

Verder wijst de Raad er op dat, daar waar verzoeker opmerkt dat er in Macedonië nog steeds een systeem van vendetta van toepassing is, de commissaris-generaal dit in zijn nota niet ontkent.

Doch, los van het feit of de door verzoeker aangehaalde problemen met de ouders van zijn vrouw kan worden beschouwd als een probleem van "ereschuld", zoals in voorliggend verzoekschrift wordt aangehaald, volstaat deze vaststelling echter niet om met goed gevolg beroep te kunnen doen op internationale bescherming.

Immers, artikel 1, A(2) van voormeld Verdrag waarnaar artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 verwijst, en artikel 48/5 van dezelfde wet stellen dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op zich niet volstaat tot de erkenning van de status van vluchteling doch ook de voorwaarde dient vervuld te zijn dat het land van herkomst niet de nodige bescherming kan bieden.

Voormeld artikel 48/5, §2, tweede lid van voormelde wet bepaalt dat bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer in casu de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft.

De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Internationale bescherming kan derhalve slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming.

Gelet op de motivering in de bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat in Macedonië redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5, §2 van de voormelde wet.

Verzoeker slaagt er niet in de objectieve informatie, afkomstig van Cedoca, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft, te weerleggen.

Zo toont verzoeker niet aan dat de lokale politie, geconfronteerd met intrafamiliale bedreigingen, in zijn land niet bevoegd is of niet optreedt omdat verzoeker en zijn vrouw van Albanese afkomst zijn, mede gelet op de in de bestreden beslissing vermelde vaststelling dat in de gemeente Lipkovo, waar verzoeker zijn hele leven woonde, meer dan 90% van de bevolking Albanees is.

De beweringen van verzoeker dat de nationale overheid hem "in een dergelijke toestand niet had kunnen helpen" en dat "de samenstelling van een multi-etnische politie tot nu toe het probleem niet heeft kunnen oplossen", zijn niet meer dan blote beweringen dewelke verzoeker geenszins staft.

Dergelijk verweer volstaat niet om te kunnen besluiten dat er geen afdoende bescherming voorhanden is, temeer gelet op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Ook de stelling dat "een zeker aantal hervormingen binnen de Macedonische politie nog noodzakelijk zijn" is niet afdoende om hieruit een gebrek aan redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade af te leiden.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker, wat de politiediensten betreft en het zich al dan niet elders kunnen vestigen in Macedonië, zich louter beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

De Raad verwijst dan ook naar deze motivering ter zake, dewelke hij beaamt en overneemt.

De opmerking van verzoeker dat de elementen die de commissaris-generaal in zijn beslissing aanhaalt, de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag niet op een ontegensprekelijke wijze aantasten, wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen.

Zo verzoeker al problemen zou kennen met de familie van zijn vrouw, doet dit niets af van het feit dat deze aangehaalde problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève én van het feit dat in Macedonië redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5, §2 van de voormelde wet. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker geen bewijzen noch aanwijzingen aanbrengt dat de in Macedonië aanwezige autoriteiten geen bescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Aldus kan van hem noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 worden erkend, noch hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 worden toegekend.

De opmerking van verzoeker dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom hem de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt, mist volgens de Raad feitelijke grondslag. Immers, uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire bescherming niet afdoende gemotiveerd is.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE